

CODI DE VERIFICACIÓ	5W506L0C0K544X6004IS		
PROCEDIMENT	T430 Mocions dels grups polítics municipals		
EXPEDIENT NÚM.	AJT/20003/2025	DOCUMENT NÚM.	225338/2025
ÀREA	Alcaldia-Presidència		
UNITAT	Secretaria General del Ple		

DILIGÈNCIA.-

El Ple, en la sessió AJT/PLE/2/2025 de 25 de febrer de 2025, **va aprovar**, amb el text que figura a continuació, **la moció** següent:

MOCIÓ EN SUPORT AL MANIFEST DEL DIA 8 DE MARÇ DE 2025, DIA INTERNACIONAL DE LA DONA.

Atès que el proper 8 de març es commemora el Dia Internacional de la Dona.

Atès el compromís de la ciutat i d'aquest consistori amb la igualtat real i efectiva entre dones i homes i amb la lluita contra les discriminacions en tots els àmbits.

El Ple, a proposta dels grups polítics municipals del Partit dels Socialistes de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya + EUiA, Partit Popular i de L'Hospitalet en Comú Podem - Confluència,

ACORDA:

PRIMER.- Aprovar el Manifest dels grups de dones de la ciutat, en el marc del 8 de març, Dia Internacional de la Dona que diu:

“Més drets, menys privilegis
Juntes, empoderem el present

L'altre dia, al mercat vaig sentir que un home li deia a un altre: “Els homes estem discriminats!”. Segur que vosaltres heu sentit també aquesta expressió al carrer o a la feina, a les xarxes socials o els mitjans de comunicació. A partir d'ara, si ho torneu a sentir, no us quedeu en silenci! Aquesta afirmació té una rèplica irrefutable: Si el privilegi d'un grup social nega el dret fonamental d'un altre, deixa de ser un privilegi per considerar-se discriminació, com passa amb el masclisme o el racisme.

El feminisme, com eina de canvi, no discrimina, ni pren drets, sinó defensa, d'acord amb la Declaració Universal dels Drets Humans, uns drets que ens han estat negats durant molt de temps per l'únic motiu de ser dones. Uns drets reconquerits gràcies a la lluita de les que ens van precedir, de les que estem avui, i de les que vindran. Uns drets iguals per a tothom i que contribueixen a una societat més justa i equitativa.

Els homes mai han hagut de deixar d'exercir alguns dels drets que per a nosaltres se'ns havien qüestionat històricament: el dret al vot; el dret a estudiar; el dret a treballar; el dret a obrir un compte bancari; el dret a comprar un habitatge o a viatjar sense el permís (sembla mentida, però hi va haver un temps en què necessitàvem permís del marit, el pare o el germà); el dret reproductiu. Tots aquests drets són indiscutibles i mai, mai, excloents.

Sembla una obvietat, però encara sentim frases com la que dèiem al principi “que el feminisme ha anat massa lluny” o que “som unes radicals i unes feminazis”.

Hi ha qui, acostumat al privilegi, sent la igualtat com a opressió. Si algú ens torna a cridar radicals diguem-li que sí, som radicals perquè com deia l'Angela Davis: "El feminisme és la idea RADICAL que defensa que les dones som persones". Quan defensem drets no ho fem com a dones, sinó com a persones. I hem avançat molt, sí, però encara ens queden alguns drets elementals per conquerir o per consolidar:

- El dret a decidir lliurement sobre la nostra sexualitat és un dret que no sempre podem exercir. Recordem que els delictes sexuals han crescut un 125% en la darrera dècada a Catalunya. I que el cas Pelicot, ens va esgarrifar, però que és més comú del que creiem. Tanmateix, com ella deia: "nosaltres no hem de tenir vergonya, la vergonya ha de canviar de bàndol".
- El dret a no ser revictimitzades pel sistema judicial quan denunciem una agressió sexual. Cal més formació, en això segur no hi ha dubtes, però sobretot hi ha una cosa que no es pot ensenyar: l'empatia.
- El dret a no ser assetjades a la feina. Després del #janhiaprou de les futbolistes l'any passat, hem estat testimonis d'un nou fenomen #metoo a Catalunya, amb desenes de dones denunciant assetjament i abús de poder al teatre, el cinema i els mitjans de comunicació.
- El dret a un sou acord al nostre currículum i no al nostre gènere. Ni més, ni menys! La desigualtat salarial persisteix i les dones a Catalunya guanyen un 20,6% menys que els homes 2.
- El dret a què la nostra imatge no sigui manipulada amb fins pornogràfics o sexualitzants per cap humà ni amb intel·ligència artificial. Havíem dit abans que érem persones, que no ens tractin, doncs, com a simples imatges! Cal una regulació urgent d'aquesta tecnologia i una revisió de les lleis per incloure aquest abús com a delicte.
- El dret a què la nostra vida personal no formi part de les entrevistes per aconseguir feina. Ja n'hi ha prou que ens preguntin a com si fos qüestió de mèrit laboral si tenim xicot o si volem ser mares.
- El dret a conciliar la vida familiar i la professional. També el dret a no ser mares i a no ser jutjades per no ser-ho. I si decidim ser-ho, cal més coresponsabilitat. I amb això no només hi guanyem les dones, guanyem com a societat. Sabem, que vosaltres, els homes, també voleu veure créixer als vostres fills i filles sense rols de gènere, estereotips o limitacions.
- El dret a què la nostra vida no es valori per la nostra capacitat reproductiva i en arribar als 50 ens tornem invisibles. Les dones grans vivim una doble discriminació i potser ja ha arribat l'hora d'entendre que som més sàvies, més segures i més lliures que mai! I que podem aportar molt a la societat per continuar avançant en igualtat, deixant un poderós llegat a les generacions futures. Perquè entre amigues, àvies, mares, germanes, filles i netes hi ha un fil de sororitat que repara les nostres cicatrius.

Sabíeu que les dones de l'Afganistan van ser pioneres a aconseguir el dret a vot, l'any 1919, abans que els Estats Units i que molts països europeus com Espanya, Regne Unit, França o Itàlia? O que el 1964, van participar en la redacció d'una Constitució que els garantia igualtat de drets? Avui se'ls ha prohibit tot, fins i tot, la veu. "No oblideu mai que només caldrà una crisi política o econòmica perquè els nostres drets tornin a ser qüestionats; hem de romandre alertes i vigilants tota la vida". Això ho va dir Simone de Beauvoir al segle passat, però les seves paraules ressonen avui amb més força que mai.

Però sobretot, recordem que els drets conquerits mai estan garantits de forma permanent i si

no estem a sobre, els podem perdre en qualsevol moment. Hem de continuar en la lluita, hem d'empoderar el present!

No obstant, no volem acabar amb un missatge de por, sinó amb un crit d'esperança, el que recull una rondalla popular de les dones afganes. Dedicat a les que ens van obrir el pas, per les que som i per les que vindran:

Dins la negra nit que ens separa,
Torxa en mà cerco el meu camí

SEGON.- Traslladar el present acord al CAID, al Consell de Ciutat, als grups de dones i les entitats feministes de la ciutat i als grups polítics municipal.